

Академія Ама терасу

Рендалл відверто не щастить: її життя летить шкереберть, а сама вона опиняється в химерній Академії Аматерасу, куди приходять душі гордих богів, перероджуючись у нескінченному русі Колеса Долі. Тут могутні сили дрімають до часу, коли озвуться на поклик Слів, а нові знайомі приховують таємниці, яких небезпечно торкатися. Та шляху назад для Рен немає, бо вона мусить відшукати відповідь на питання, яке дзвенить у голові: «Хто ти, Рендалл Савітрі?»

Це історія про те, що найзапекліші битви — завжди з собою, найважливіші подорожі — у глибини власної душі, а любов і дружба варті того, щоб виходити за межі своїх можливостей, стіни законів та навіть за грань життя і смерті. Адже не треба бути могутнім богом, щоб бути людиною.

НАТАЛІЯ МАТОЛІНЕЦЬ

АКАДЕМІЯ
АМАТЕРАСУ

Наталія Матолінець

Академія Аматерасу

Роман

Харків

2019

Видавництво «Віват»
2021

ISBN 978-966-982-492-9 (epub)

Жодну з частин даного видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Серія «Книжкова полиця підлітка» заснована 2016 року

Художник Євгенія Чистотіна

Електронна версія створена за виданням:

Матолінець Н.

Академія Амагерасу : роман / Наталія Матолінець ; худ. Є. Чистотіна. — Х. : Віват, 2019.
— 608 с. — (Серія «Книжкова полиця підлітка», ISBN 978-617-690-681-0).

ISBN 978-966-942-971-1

Рендалл відверто не щастить: її життя летить шкереберть, а сама вона опиняється у химерній Академії Амагерасу, куди приходять душі гордих богів, перероджуючись у нескінченному русі Колеса Долі. Тут могутні сили дримають до часу, коли озвуться на поклик Слів, а нові знайомі приховують таємниці, яких небезпечно торкатися. Та шляху назад для Рен немає, бо вона мусить відшукати відповідь на питання, яке дзвенить у голові: «Хто ти, Рендалл Савітрі?»

Це історія про те, що найзапекліші битви — завжди з собою, найважливіші подорожі — у глибини власної душі, а любов і дружба варті того, щоб виходити за межі своїх можливостей, стіни законів та навіть за грань життя і смерті. Адже не треба бути могутнім богом, щоб бути людиною.

УДК 821.161.2

© Матолінець Н. Я., текст, 2019

© Чистотіна Є. О., ілюстрації, обкладинка, 2019

© ТОВ «Видавництво «Віват»», 2019

Від авторки

Дорогий читачу, книжка, яку ти тримаєш у руках, — мій перший роман. Так, він побачив світ після «Гессі» і серії «Варта у Грі», але насправді саме «Академія Аматерасу» — перша, і я вирішила, що маю тобі про це розповісти.

Ця історія почалася давно, пройшла зі мною довгий шлях і зазнала численних змін (я певна, що на краще). Коли вийшла «Гессі», у мене часто запитували, чи буде продовження. Отож: ця книга — не продовження, натомість вона — початок циклу, в якому з'явилася історія про Гестію Амалію та інші пригоди, про які ви дізнаєтеся згодом. Я писала довго й багато, але саме «Академія...» відкрила етап, коли написане захотілося показати читачам. Саме з «Академії...» почалася моя мандрівка в інші світи з міфологічними богами чи могутніми магами. Ті, хто живе на сторінках цієї книжки, подекуди з'являться в наступних, «бо ми всі — нескінченна історія...»

Цей цикл не має обов'язкової послідовності, тож починати можна з будь-якої частини. Але всі, хто питає: «А що це за Академія така?» — після прочитання «Гессі» знайдуть свої відповіді тут. А всі, хто питатиме про Гайю після «Академії Аматерасу», знайдуть свої відповіді... дуже скоро.

А ще я вирішила: щоб повніше зрозуміти героїв, треба знати про їхні витоки. Тому додала словник із міфологічними божествами й поняттями, який стане в пригоді всім допитливим читачам — шукачам прихованих символів чи посилань.

І основне: так, в Академії перетинаються багато-багато міфологій. Але це зовсім інша історія, вона багато в чому не повторює канви міфів, тож приготуйтеся до несподіванок. І вперед, у пригону!

Вступ

Незадовго до...

Я думаю, краще пропустити опис співбесіди, заяв і біганини, якою я займалась останні тижні. Адже ні гори паперів, ні суворі, почасти ексцентричні панове в приймальній комісії нікому не цікаві. Маю певність: зацікавити зможе директорка, тож про неї я неодмінно розповім згодом.

Адже сьогодні чудовий день, явно не створений для довгих історій. І до всього — я поспішаю.

Червоне око світлофора дивиться з німим докором, але найближче авто ще так далеко!.. За мить я зрозумію, що це хибна думка. Та лише за мить... Зараз же весь світ перетворюється на скрегіт гальм.

Якби в мене була ще секунда в запасі, я б спробувала відсахнутися. Точно. Неодмінно. Але заціпеніння відбирає дрібки часу. Тож замість рухатися — стою, скам'яніла перед очима смерті, а в голові вибухають самі лиш уривки думок, мовби ще пручаються. Я до мурашок по шкірі відчуваю й усвідомлюю все: удар, падіння, закладені вуха. Смерть пахне паленим листям, яке куриться вздовж дороги.

А день справді мав стати чудовим. Мій перший і — тепер уже — останній день в Академії Аматерасу.

...Десь далеко в цю самісіньку мить крихітне горнятко з ранковою кавою вислизнуло з рук директорки, описало півколо в повітрі, заляпало червоний шовк її улюбленої сукні й розбилося на друзки після немилосердної зустрічі з підлогою.

— Та щоб тебе Стовпи забрали... — пошепки вилаялась Аматерасу, котра помилково вирішила, що бите горня — її найбільша біда на цей день.

Адже вона не знала, що за хвилину-дві до неї зазирне перший заступник Одін і повідомить про загибель Рендалл Савітрі.

Задовго до...

Свято Сонця 1 року 8 кроку Колеса Долі

Іржавий прут стирчав із ноги вище від коліна й не давав поворухнутись без пронизливого болю, котрий долав усі блоки. Від шоку дівчина не могла згадати, як, у біса, прут тут опинився, проте розірвана сукня стрімко вкривалася кров'ю, й належало її спинити, перш ніж це втратить сенс, як уже втратило його все інше.

— І отакий кінець Академії! Добре, що Аррі не завітав на випуск...
— Дівчина, учорашня студентка, відкинула за спину лавину волосся і склала руки на грудях.

Погляд блукав по спопелілій землі та руїнах, які ще вчора стрімко здійсмалися Центральною вежею. Ні сліду від свята.

— Вони перерізали всі Нитки, — повідомила чорнявка, котра притулилася під уламком стіни поруч і зосереджено стирала кіптяву з лица із гнівно настовбурченими бровами.

— Тоді нам не сягнути до тих, хто пішов уперед. — Сивоволосий, хоч і юний з вигляду хлопець похитав головою. — Навіть не дізнатися, чи вони вижили.

— Іштар мертва. Достеменно і точно. — Іще один студент наблизився до них та присів на землю. Його сплотніле обличчя почало виявляти емоції, наче проривало льодову маску.

— А що ти хотів — вона оберігала Намисто.

— І не мала там бути *сама!* — Юнак зірвався на ноги, схопив товариша за роздерту одіж, проте, замість вимістити на ньому свою безпорадну злість, опустився навпочіпки, душачи в горлі хрип.

Чорнявка провела рукою по землі — за її пальцями тяглися попелясті доріжки.

— Якби Тріаду сформували завчасно, як це робили завжди, ми б не програли. Ми б не поставили нічого під загрозу, дотримуючись правил. Якби Ама та Герес...

— Помовч, Нут. — Сивоволосий студент виразно скопив погляд у бік дівчини в червоному, яка стояла неподалік і здавалася надто яскравою на тлі згарища.

Вона тут же озирнулася й відкарбувала:

— Герес першою посягнула на *моє*.

Гострі очі, котрі ввібрали в себе найвищу гордість, мовби кидали виклик цим руїнам, решткам вогню і далекому ворогові.

— Академії кінець, дурепо, хоч ти скільки кирпичу дери, — сварливо заперечила чорнявка, котру назвали Нут. — Усе «твое» — пішло, здиміло, зникло!

— Стіни зруйновані, так. Проте відколи це *Академія* стала просто будівлею? — Дівчина в червоному випросталася, мовби внутрішня струна тягла її вгору просто за кінчик підборіддя. — Я прошу вашої допомоги — і ми піднімемось.

— А це нічого, люба Ама, що *жодного* з кандидатів до Тріади більше не залишилося? — прошепотіла білявка, котра вже позбулася прута в нозі й, помітно кульгаючи, наблизилася до гурту.

— Діто, *люба*, тобі мене замало? — перекривила її та, котру назвали Ама. — Вони недосяжні зараз, але живі. Я певна цього. Тож і нам слід рухатися вперед. Як усі й хотіли: Афіна, Індра, Іштар... — Голос її здригнувся, але дівчина спромоглася додати ще одне ім'я: — І Зеусу.

«Краще б вона хоч раз визнала, що їй боляче», — подумала Діта, спираючись на здорову ногу. Але Ама в кривавому, як ніч їхнього випуску, багрянці лише мовчки стежила за зоряним небом.

— Скоро зустрінемося. — Вона всміхнулася до далеких зірок, мов чекала, що хтось вийде і скаже: «Ця ніч — лише поганий сон. Непорозуміння. Невдала вистава...»

Та цього не сталося. Тож дівчина глибоко вдихнула і відірвала погляд від неба. Попелище і кров — ось що було тепер їхньою реальністю.

— Ді'ане, будь ласка, допоможи Діті, бо вона радше сплине кров'ю, аніж відірве хоч шматок своєї сукні, щоб перев'язати рану. — Ама спробувала надати своєму голосові наказового тону: — Нут, припини злитись на мене і спробуй знайти тих, хто вижив. Одіне, а ти знадобишся тут.

Вона дочекалася, доки всі, крім сивого студента, розійдуться, й прошепотіла:

— Адже *він* був би радий, що ми не здаємося?

— Так, звичайно. — Ужалений цими словами, Одін відвів погляд і потер золотий перстень на правиці. Але й вмістилище сили не давало йому відчуття колишньої могуті.

Того ж дня Аматерасу но Мікамі була обрана новою директоркою ще не створеної, нової Академії і заповзялася змінити світ. Багато світів.

Частина перша. Лицар і його Хаос

Частина перша

Лицар
і його Хаос

РОЗДІЛ 1

Поганий ранок Закса Нортонна

Пора цвітіння, що вже закінчувалась, приносила звичні проблеми: пелюстки, зірвані вітром, жваво залітали до рота, вперто заліплювали окуляри та непомітно застрягали у волоссі.

Хлопець зменшив швидкість, відпустив кермо велосипеда і простягнув руку, щоб зітнути кілька гілок, вкритих біло-рожевими квітками. Йому страх як кортіло привезти сьогодні подарунок для Нікти.

І він, певна річ, не очікував, що ранковий перехожий вилетить з-за повороту, ризикуючи вгрататись об переднє колесо. Хлопець ледве встиг схопитися за кермо та різко вивернув його праворуч. Проте не втримав рівноваги й упав просто в запилюжену купу опалого цвіту, яка миттю здійнялася вгору, обсипаючи з ніг до чорнявої голови.

— Дивитися треба, куди летиш! — гаркнув він, незграбно вибираючись із-під велосипеда. Щоки вже заливали плями рум'янцю, нагадуючи, що й сам мав би за дорогою дивитися, а не квіти дерти.

Скельця окулярів зблиснули серед пелюсток, і хлопець сягнув по них. Коли тонка чорна оправа повернулася на кінчик носа, світ втратив розмитість і виявилось, що винуватець аварії — незнайома дівчина. Побачивши, що все на позір гаразд, вона пробурмотіла невиразні вибачення. І — чкурнула геть.

— Чудово! А мені від цього типу полегшає? — крикнув хлопець навздогін, гамуючи в собі роздратування.

На його обурену думку, вранішня вар'ятка мала б поцікавитися його станом, перш ніж зникати в невідомому напрямку. Хоч він і тішився

власній неуразливості, але випадкова зустрічна про неї точно не знала. Він оглянув велосипед, оцінюючи пошкодження. Провів вказівним пальцем по подряпаній рамі. Пофарбований у синє метал неохоче скрипнув, зайнявся слабким світінням і знову повернувся до початкового стану.

Рендалл Савітрі — вона ж «вранішня вар'ятка» і просто Рен — поспішала до Академії, подумки проклинаючи свій будильник, який з усіх можливих днів вирішив не задзвонити саме сьогодні вранці. У її перший навчальний понеділок. До всього — ледь не зіткнутися з велосипедом! Внутрішній голос уже відчитував її за це, нагадуючи, якою іронією долі було б пропустити початок навчання через аварію. Вдруге.

Погано знайомі вулиці плуталися перед очима, а серце гупало й підстрибувало вгору-вниз, як жертва шаленого атракціону. Дівчина відкинула назад розтріпане волосся й уповільнила ходу лише тоді, коли попереду, в кінці квітучої алеї, з'явилася висока брама Академії. Вона здіймалася поміж деревами нагромадженням кованих візерунків і непрохано нагадувала вхід щонайменше в інший світ.

Перед брамою новоспечена студентка видихнула з полегшенням і вперлася руками в коліна, щоб перевести дух. А тоді облизала губи та проказала повільно й чітко, як наказувала директорка ще на співбесіді:

— Рен-далл Са-віт-рі.

Брама блимнула каскадом червоних вогників, але не відчинилася. Натомість згори пролунав іронічний голос:

— Кхм, панянку, це ви хочете мені повідомити про своє непереборне бажання нажити проблем?

— Яких ще проблем? — Дівчина випросталась, спантеличено вишукуючи джерело голосу. — Я волю потрапити досередини.

— І відколи це вам можна досередини?

— З моменту вступу, ні?

— Браво! Перша правильна відповідь. Та на правах Брами мушу відмовити вам у цьому і раджу нині заганяти своє життя в прірву

безвиході подалі звідси. Бо ви — повноправна студентка Академії Аматерасу.

— Отож-бо! Відчиняйте швидше. — Рен нетерпляче постукала у ворота, хоч і передчувала, що це ефекту не дасть.

Поміж кованими лозами за нею спостерігали фігурки химерних створінь із лукавими посмішками, проте голос не належав жодному з них.

— Панно, — скрушно повела далі Брама чи хтось, хто ховався за нею, — не вистачає вам дрібненької деталі, щоб увійти.

— Сподіваюся дізнатися про цю деталь, — процідила Рен, щиро сподіваючись також, що ніхто не помітить, як вона зранку веде розмови з кованою брамою.

— Ваша форма, — драматично відказав голос. — Наскільки я бачу, а бачу я незлецьки, вона цілковито відсутня.

— Мене не попереджали, що тут носять форму. Гарзд, винесіть мені догану абощо...

Дівчина зиркнула на годинник і зрозуміла, що шанси встигнути на першу лекцію неухильно зменшуються.

— Ні-ні-ні, це не в моїй владі. Та коли бажаєте доброї поради, то біжі-іть відсіль, бо в пані директорки нині такий настрої, що скисла слив'янка, — відказала Брама в унісон із блиманням червоних вогників і погасла.

— Пречудово... — Дівчина опустила на бордюр і підперла голову руками. — Звідки, скажіть, я мала дізнатися про вашу форму? — пробурмотіла вона до усміхнених рогатих потвор, які ховалися в металевому листі.

— Статут Академії, стаття шоста, — повідомив виважений голос.

Рен підвела голову і помітила високу дівчину, яка минала її, навіть не зачепивши поглядом. Бездоганно випрасувана сіра спідниця, жакет, застібнутий на всі гудзики, і бежева блузка — оце, мабуть, і є форма Академії. Студентка скидалася на першу відмінницю або ж горду красуню. Віяло від неї крижаною незворушністю — так, що здавалося: під довгими віями ховаються льодини замість очей.

Рен, певна річ, не читала статуту, про який нагадала незнайомка. Вона забула про нього, як і про більшість речей, які щось важили до аварії.

— А де ж мені?..— Не встигла Рендалл закінчити запитання, як потенційна однокурсниця щось шепнула до Брами, простягла праву руку і... пройшла. Пірнула просто крізь зарості з металу, наче то ріденький живопліт!

Рен підхопилася вслід за нею, але ледь не врізалась у холодне залізо.

Тоді ж вона відчула на собі новий погляд. Такий, наче в спину тицяли голками. Озирнулася — палючі очі незнайомця та волосся кольору лісової пожежі створювали трохи хиже поєднання. Судячи з вигляду (світла сорочка, сірі штани й піджак, недбало закинтий на плече), то був ще один студент Академії.

— Ти що — геть очманіла? — заявив він.

Дівчина на таку заяву не одразу знайшла слова у відповідь. Студент продовжив:

— Ти що — не знаєш? Без форми до Академії не втрапити.

— Дякую. Вже дізналась — і без твого хамства, — холодно відказала Рен, бо, на її думку, кликати незнайомих людей «очманілими» інакше, ніж хамством, і не назвеш.

Мить — і хлопець уже насувався на неї.

— Новенька, так? Розпитай, що сталося з Сетом, перш ніж наступного разу вирішиш зі мною заговорити таким тоном.

Щось у хлопцевих очах змусило Рен притулитися спиною до Брами. Вона відчула, що з тріском провалює задум не нажити недоброзичливців в Академії з першого ж дня, хоч і не розуміла злості незнайомця ні на йоту.

Студент тим часом поклав праву долоню на металеве плетиво і процідив:

— Закс Нор-тон.

Брама загорілася червоними вогниками, й іронічний голос ожив:

— О, та це ж сам Нортон, гроза всіх носів! Що, й на мене нападеш? Та біда, вар'яте, у мене немає носа, щоб розкришити його! Жодного носа на всю-всенюку Браму.

Студент опустил голову й пошепки вилаявся. Уголос він заговорив стримано:

— Тиждень минає сьогодні по обіді. Дайте пройти.

— А теперка обід, Нортоне? Побійся богів, оце час летить!

Хлопець відійшов на кілька кроків і гаркнув до Брами:

— Директорко, мені *треба* на заняття! Сьогодні важливі практичні...

— Припніть язика! — Голос раптово обернувся жіночим і владним.

— Директорко Аматерасу, — процідив рудий. — Дозвольте мені повернутися до навчання. Я усвідомив свої помилки і смиренно прошу вибачення.

— Тоді помовчте, смиренний Нортоне. Часом це корисно... Савітрі, якщо вам потрібна форма, то ви б знали, де її замовити, якби не полінувалися прочитати статут перед першим навчальним днем, який і без того перенесли на шість місяців. Також я вас *особисто* попереджала про деталь, яку ви повинні носити завжди з моменту вступу. Забули?

— Вибачте, директорко Аматерасу, — пробурмотіла дівчина і швидко спробувала згадати, куди ж вона запхнула медову намистину на чорній стрічці, яку отримала після співбесіди. — Це не повториться.

— Ох, сподіваюся! Що ж до вас, Нортоне, я схвалюю таке прагнення до знань. Але оскільки вас відсторонили за жахливі комунікативні навички, то спершу потренуєте їх із новою студенткою. Отримаєте допуск тоді, коли Рендалл Савітрі пройде крізь Браму. Час пішов!

Червоні вогники згасли.

— У мене зараз лекція Тота, — визвірився Закс, поглядаючи на дорогий з вигляду годинник на зап'ясті. — А через тебе, чорт забирай, я її пропускаю...

— Взагалі-то, ти її пропускаєш через своє покарання, яке ще не закінчилося.

Обличчя Нортонна поволі набуло відтінку його волосся.

— Я — додому! — Рен намагалася не дивитись у його бік. — Живу далеченько, тож поки дістануся туди та знайду кулон, лекції вже закінчаться.

Проте за кілька кроків Нортон наздогнав її й повідомив тоном, який не передбачав заперечень:

— Ми на таксі. На четвертій парі в мене практичне у заступника директорки, яке я не збираюсь пропускати через чийось діряву пам'ять.

— У мене грошей немає на ці витребеньки, — висунула Рен свій останній аргумент проти таксі.

— Ну а в мене немає часу. Ходімо вже!

— Чекай отут. — Рен прочинила двері своєї тісної квартири, сподіваючись, що новий знайомий не захоче зайти на чай.

Закс Нортон за всю дорогу не сказав ані слова, лише тупився в книжку. Зараз він зупинився на порозі та з підозрою розглядав пощерблені кахлі на стіні. Дверцята комода перекошилися, півтемрява погано маскувала потертий килим, на гачку біля дверей висіли кросівки.

— І куди ти запхала свій СВІТ? — поцікавився Закс сторожким тоном людини, яка ніколи не бачила найдешевших студентських квартир.

— Свій що? — крикнула Рен з кімнати, де саме зосереджено вивертала вміст шафи в пошуках крихітної намистини.

— Ти що — не лише статуту не відкривала, а й усю промову директорки на співбесіді прослухала? СВІТ — Середовище Втілення І Трансформації... Заради богів — знайшла?

За півхвилини Рен відчинила двері й переможно продемонструвала Заксові кулон:

— А знайшла!

Намистина блискотіла, хоча запилюжена чорна стрічка свідчила, що Рендалл Савітрі не надто піклувалася про долю свого СВІТу останні півроку.

— Тоді ходу. — Хлопець нетерпляче постукував кісточками пальців по брунатній оббивці дверей. — Директорка мала б тебе просто відправити додому сьогодні. Але ні, їй, як завжди, забаглося втілити спонтанну вигадку.

— А що, маєш паскудні стосунки з нею?

Хлопець смикнув плечима замість відповіді. За всю дорогу назад він не зронив ані слова. Мабуть, книга видалася шалено цікавою.

Після того як Брама пропустила їх без в'їдливих коментарів, а надміру дратівливий студент покинув Рендалл просто посеред подвір'я

Академії, вона відчула неймовірне полегшення.

Дівчина роззирнулася. На землі лежала тінь головного корпусу, який скидався на творіння схибленого архітектора без натяку на єдиний художній задум. Перед входом блискотів фонтан, оточений півколом лавок. Обабіч пірнали в зарості широкі алеї. І, як на зло, жодних дощок оголошень.

— Вибач. — Рен зупинила студентку, котра здалася їй найприємнішою. — Чи не підкажеш, де зараз лекція в першокурсників?

Дівчина — зовсім підліток з вигляду — відказала геть не приязно:

— Тут немає першокурсників.

— А куди ж мені тоді? — Рен остаточно розгубилась.

Студентка вже розвернулася на низьких підборах і покрокувала далі, але за кілька секунд обернулася, аби запитати:

— Ти новенька? *Зовсім* новенька?

— Так. Сьогодні перший день... Мене звуть Рендалл Савітрі!

— Не варто представлятися. Я не запам'ятаю — вас тут забагато. — Дівчина неуважно погладила своє волосся, зв'язане у два хвостики, які вибивалися з-під відрослого каре. — Хочеш, то йди зі мною. Посидиш на занятті, а опісля знайдеш директорку і розпитаєш про розклад.

— Дякую. Я вже думала, що мені ніхто не допоможе.

— Тобі ніхто й не допоможе, — осміхнулася студентка. — Я Нікта Ромі. Ходімо, пара вже почалась, а на заміні зануда Нут — вона ненавидить спізнення!

На навчальну аудиторію приміщення, куди вони прийшли, скидалося найменше. То була півкругла кімната з високою стелею та вікнами в два людські зрости, без парт і стільців, зате з купою прозорих сфер, яка здіймалася в центрі й дивом не розвалювалася.

— Яка пара взагалі? — пошепки спитала дівчина в Нікти.

— Вирощування мрій. Практичне.

Супутниця діловито протиснулася вперед через юрбу студентів, здобруючи свій рух бурмотінням «та дайте пройти!».

Рен вирішила робити все те, що й міднокоса Ромі, та ловила на собі здивовані погляди. Без форми Академії злитися з гуртом не вдавалося.

Нікта з безпосереднім виглядом підійшла до сфер, узяла навмання одну з них і, мимохідь уклонившись викладачці, повернулася до однокурсників. Та щойно Рен теж вийшла вперед, як сувора на позір професорка торкнулась указкою її плеча й заплющила очі, наче силкувалася пригадати щось.

— Студенти! — щойно указка здійнялася вгору, запала тиша. — Це ваша нова однокурсниця, Рендалл Савітрі. Сьогодні вона нарешті розпочне навчання.

Рен не знала, чи варто їй щось казати, тому лише окинула поглядом юрбу і непомірно запримітила невисокого хлопця в прямокутних окулярах, ранкового велосипедиста. Студент, очевидно, теж пригадав зіткнення, бо його обличчя скривила презирлива міна і він зашепотів щось до хлопців поруч.

— Зігфріде, прошу зберігати тишу! — гримнула викладачка. — Савітрі, а чого ви стовбичите? Можете йти.

— Гей, Савітрі... — Хлопець, названий Зігфрідом, щось прошипів їй услід, але дівчина не розчула. Та, правду кажучи, їй не дуже й хотілося.

Натомість Рен озирнулася на професорку Нут, подумки порівнюючи її з директоркою, володаркою такого ж смоляного, тільки значно довшого волосся та владного голосу.

— Пані Лакшмі не зможе провести заняття, проте практичне все одно відбудеться. — Викладачка постукала указкою по сферах, і вони відгукнулися дзенькотом. — Прошу всіх, хто досі гаяв час, узяти обладнання і вкласти в нього *одну просту мрію*. Наголошую спеціально для Ромі: одну, а не безліч! Після цього обміняйтесь обладнанням із партнером. Мрія повинна бути *здійсненою*, Нортоне. — Дівчина помітила віддалік ще одного нового знайомця. — Завдання — побудувати схему і показати мені. Запитання?

Студенти мовчали. Рен зраділа: вона зналася на роботі з мріями ще з часів коледжу. Адже їй доведеться наздоганяти з усіх предметів...

— Отже, згрупуйтеся по двоє. — Професорка взяла зі столу список. — Діке — Зігфрід, Тесс — Ашторет, Ньєрд — Персей, Савітрі — Нортон, Ромі...

— Пані професорко! Який сенс ставити мене в пару з новенькою? Вона ж уперше.

— Вона прийшла на практичне, інше мене не цікавить. Маєте що заперечити, Нортоне?

Крижаний тон викладачки вмить змусив хлопця притлумити всі претензії. Він неохоче підійшов до Рен і простягнув руку:

— Вашу мрію, Савітрі.

— Прошу. — Дівчина простягнула «обладнання». — Вашу, Нортоне?

— Це якесь знуцання, що мені вдруге за день трапилася *ти*, — буркнув він і тицьнув сферу в руки Рен.

— Знаєш, із таким ставленням тобі не вдасться виконати завдання. Я на цьому трохи знаюся.

— Не треба тільки мене повчати. Тут задосить охочих на це.

Рендалл відвернулася і відійшла до вікна. Знала добре: перш ніж братися за чужі мрії, потрібно налаштуватися на добрий лад, а в рудого студента була на диво неприємна аура. А от його сфера повнилася теплим світлом. Дівчина заплющила очі і, перш ніж вибудувувати схему, спробувала зазирнути всередину й торкнутися того, що ховалося в душі Закса Нортона.

Там, у глибині, яскріло щось невловне. Сенс вислизав, як самотній листок у вихорі. Перед внутрішнім зором Рен пролітали пишні зали й озивалися лункі кроки. Дзвеніли танець і розсипи іскор у волоссі. Руде волосся — Заксове? Ні, значно довше. І сміх, що луною сипався попід арками. І слова, яких дівчина не могла розчути, але розуміла, що вони важливі. То не була проста мрія про високу оцінку, ні. У полоні тонкого скла причаїлося заповітне бажання...

— Савітрі! — Голос професорки Нут вирвав з коловороту чужих емоцій. — Савітрі, негайно поверніть сферу Нортонові.

— Чому? — Дівчина інстинктивно притиснула її до грудей. Непоясненне бажання зайнятися цією мрією пускало міцне коріння в думках.

— Давайте, давайте... Нортоне, я, здається, попереджала вас *особисто*, що мрія повинна бути простою. І здійсненою — від слова «здійснитись».

— О, Савітрі мене сама запевняла, що вона знається на таких завданнях, — хмикнув хлопець, і Рен примітила, що в його очах

набагато більше багрянцю, ніж карого.

— Нортоне, якщо ви вважаєте, що в такий спосіб дуже дотепно познущалися з новенької, то попрошу вас покинути моє заняття.

— Не просить, — осміхнувся Закс і миттю рвонув геть із аудиторії.

Ніхто не надав цьому значення: студенти зосередилися на своїх завданнях, і лише декотрі зацікавлено зиркнули в бік виходу. Тож, мабуть, вогняний однокурсник нерідко так поведився — вирішила подумки Рен.

— Ідіть уже, обговоріть із директоркою ваш розклад, — наказала викладачка.

Сфера Нортона досі пульсувала закличним світлом. Дівчина закусила губу. Вдома вона могла б зайнятися цією мрією, зростити її — повільно та виважено. Вдома вона була однією з кращих. Тож і зараз руки самі тяглися до важкого завдання, але не суперечити ж викладачці.

— Я хочу скласти практичне, — мовила дівчина. — Я чудово знаюся на роботі мрієростів.

На підтвердження своїх слів Рен відгорнула волосся та продемонструвала те, чим пишалася, — довгасту сережку в лівому вусі. Темний футляр для крейди подарували їй до випуску — як відзнаку. Лаковане чорне дерево, схоплене двома рядами срібних гілок, завжди було з Рен. Хоча використовувати крейду, захovanу всередині, не випадало ще жодного разу — вона чекала найскладніших завдань. Викликів — таких, як мрія Закса Нортона.

Професорка Нут не звернула на сережку уваги. Вона роззирнулась аудиторією і покликала для Рен нового напарника. Ним виявився невисокий хлопець із червоною пов'язкою на голові, з-під якої виривалося пишне, пещене волосся. Викличний погляд одразу ж згасив вітальну усмішку, яка була готова з'явитися на вустах Рендалл.

Студент без зайвих питань обмінявся з нею сферами. Дівчина занурилася в читання — цього разу мрія не здавалася чимось неймовірно далеким чи хвилюючим. Хлопець лише хотів високий бал із практичного. Подумки вибудовуючи вузли підтримки, яких і знадобилося небагато, Рен раділа — напарник працював акуратно, вміло та сам наближався до здійснення бажання.

За кілька хвилин професорка Нут зауважила, що в юнака (звали його Веретрагною) вдалася чудова схема, тож він цілком заслуговує на найвищий бал.

— А що у вас, Савітрі? — Викладачка повернулася до дівчини й примружила темно-сині очі.

— Щось не так? — насторожилася Рендалл. Внутрішній голос підказував, що вона припустилася помилки, але якої? — Я повністю виростила мрію. Вибачте, трохи захопилася, поки будувала схему... — краєм ока дівчина помітила, що й сусідні дуети позирають у їхній бік.

Професорка Нут поморщилася, наче погано розчула.

— Ви зробили *що*?

РОЗДІЛ 2

Всесвітній потоп вирішує всі проблеми

— Вітаю, ви нас усіх здивували! — повідомила директорка після довгих перемовин із колегами.

Останню годину Рен провела в кабінеті Аматерасу, вслухаючись у розмову тієї з професоркою Нут і грізним на вигляд сивим викладачем. Виявилось, що того звати Одіном і він не абихто, а перший заступник очільниці.

Зі слів викладачів випливало, що Савітрі зробила щось геть незвичайне, а також що *ця Савітрі* — це не *та Савітрі*. Бо *тій Савітрі* сили мрієрости не приписували. Хто така «*та Савітрі*», Рендалл не уявляла.

Поки точилася суперечка, вона розглядала прилади на полицях. Один із них нагадував автомат, який за дріб'язок із кишень видає круглі цукерки. Тільки замість цукерок усередині ховалися медові намистини з яскравим полиском — зовсім як її кулон. Дівчина не могла їх роздивитися зі свого місця в м'якому кріслі. Та вставати й підходити ближче, поки про неї говорять сама директорка і двоє викладачів, здавалося нечемним. Хоча ті й не звертали на Рен жодної уваги.

— ...Але якщо вона не *та Савітрі*, — стишила голос професорка Нут, — то маємо ще одну кандидатку.

— Так, на жаль, — погодилася директорка. — Це обговоримо згодом. Наразі треба призначити їй координатора.

— Інакше вона ж тут помре. — Нут поправила масивні окуляри. Вони, як і її обтяте над плечима волосся, відсвічували синявою.

Рен втиснулась у спинку крісла. Помирати їй, певна річ, не хотілося. Не після аварії, яка вже відібрала ледь не всі спогади та півроку життя.

Заступник захрускотів пальцями.

— Знадобиться сильна противага. Та й захист не зашкодить, поки вона така слабка, як...

— Як і всі новенькі, — хутко перебила Аматерасу. Здається, вона єдина пригадувала, що Рендалл їх слухає. — То кого порадите? Може, Енліля? Він останнім часом має знудьгований вигляд на індивідуальних.

— Я категорично проти того, щоб навантажувати його турботою про нових студентів, — заперечив Одін. — Претендент на Тріаду повинен зосередитися на завданнях вищого рівня.

— Може, Дін? — запропонувала Нут. — Вона товариська і доволі сильна, проте не настільки, щоб опинитися поруч із Енлілем та Агні.

— Фрігг Дін зайнята. А ще — я б не радив нікого скидати з рахунків, поки ми не зняли бодай стихійного ліміту.

— А чому б не Нортонна? Він, звичайно, не дарунок Колеса Долі, зате і спуску їй не даватиме.

Зачувши ім'я рудого студента, Рен прислухалась уважніше.

— А це ідея, варта спроби. Вони сьогодні вже мали спільне завдання від мене і навіть не повбивали одне одного, — погодилася директорка, постукуючи кісточками пальців об край столу, і вигукнула: — Нортоне-е!

За мить щось зашипіло, наче в поламаному телефоні.

— Пані директорко? — Голос Закса, навіть викривлений шипінням, важко було не впізнати.

— Від сьогодні будете координатором Савітрі. Допоможете їй звикнути та заодно розвинете свої навички спілкування без гарантаня людей головами об столи.

— Вибачте, не буду, — відповів хлопець із підкресленою ввічливістю. — Мені вистачає роботи після вимушених пропусків. Дякую за розуміння.

Аматерасу безмовно закотила очі, тоді шепнула щось — і зв'язок перервався. Внутрішній голос підказував Рен, що її щойно врятували від страшної рудої проблеми на всю голову.

— А в його сестри були виняткові показники — любо пригадати, — зітхнула професорка Нут так, наче мала напоготові дані про успішність студентів за багато років. — Зірка Академії, Гайя Нортон...

— Краще б до нас прийшла сестра нинішньої Зірки, Агні.

— Колеги, спокійно, — озвався Одін. — Оберімо безвідмовний варіант — пропоную призначити Діке.

— Отже, проблему вирішено, — Аматерасу обірвала зв'язок із Діке, яка погодилася негайно, і задоволено всміхнулась, поправляючи довгі рукави сукні, вимережані золотавими нитками. — Савітрі, координаторка допоможе в усіх питаннях. Розклад у вашій правій кишені, він оновлюватиметься щотижня або в разі термінових змін. Картка для стипендії — у лівій. Нараховуватиметься щомісяця, з першого по третє число. Сума залежатиме від ваших успіхів чи невдач.

Золота пластинка, яку дівчина дістала з кишені, зблиснула символом Академії.

— До якого банку мені звертатися? — сторопіла Рен, коли не знайшла на картці жодного слова про це. — Ну, в разі чого.

— Вам не доведеться звертатися до банку. Проблем не виникатиме — трохи неймовірностей про людське око ми можемо собі дозволити. Але вашу стипендію фінансує цілком суцільний і вельми успішний бізнес. Тож не переймайтеся щодо цього. А тепер — уперед, на практику!

Щойно опинившись за дверима, дівчина сягнула рукою по розклад: складений удвоє шматок паперу справді знайшовся в правій кишені. На ньому каліграфічним почерком хтось уже вписав предмети, імена викладачів та час проведення занять. Рен зрозуміла, що бракує номерів аудиторій. Тож вона вирушила вперед навмання, сподіваючись спитати про свою практику в першого стрічного студента. Тільки б не Нортон.

Незнайомі коридори здавалися старовинним лабіринтом, і, навіть не знаючи кількості студентів, дівчина була певна, що більшість аудиторій не використовують за призначенням. Замки на декотрих дверях красномовно свідчили про влучність її здогаду.

— І де ж у нас ця практика... — Рендалл уважно роздивлялась вимережані тонкою різьбою двері, вирішуючи, чи вже проходила повз них. На біду, жодного студента досі не трапилося, мовби всі вони справно оминали кабінет директорки десятою дорогою.

— Потрібна допомога?

Рен одразу ж упізнала власницю цього тихого, холодного голосу. Висока й від того ще більш худа з вигляду дівчина, фігуру котрої закутувало таке довге й пряме волосся, що Рен не знала — захоплюватися ним чи співчувати студентці, котра, певне, мусить прокидатися на годину раніше від інших, щоб розчесати всю цю красу.

— Саме шукаю, куди йти на практику. У мене...

— Я знаю, що в тебе, — перебила студентка. — Я твоя координаторка. Зви мене Діке.

— А я Рендалл Савітрі. Можна просто Рен, — усміхнулася дівчина. — Обіцяю не завдавати проблем, сподіваюсь, що ми потоваришуємо і...

— Припини.

Рен замовкла, силкуючись зрозуміти, що вже не так. Та вродливе обличчя Діке не видавало емоцій, бо скидалося на непроникну маску, де на білому тлі художник промалював стібки брів, вузькі очі й ледь помітні вуста. Вона вся мовби складалася з виточених ліній. Лише комірець блузки оторочувала грайлива хвиля мережива.

— Емоційна, завчена, ввічлива фраза, — відповіла координаторка. — У спілкуванні зі мною забудь про ці дурниці.

— Хм... — тільки й пробурмотіла Рен і обачно вирішила змінити тему: — У тебе в розкладі теж мало занять?

— Зараз — щонайбільше три на день, якщо ти визначаєш це як «мало».

— Чудово ж! У моєму коледжі було зазвичай чотири-п'ять — і щодня. Та, мабуть, тут потужна самопідготовка?

На губах Діке майнуло щось віддалено схоже на усмішку.

— Скажімо так: можеш придбати собі окрему подушку, щоб ночувати в бібліотеці.

— А як ваші ставляться до вирощування мрій? — спитала Рен, пригадуючи здивування, яке вона викликала на практичному.

— Це рідкісне вміння, якого не опанувати без тривалої практики і *специфічного* складу думок, — наче цитуючи рядок із підручника, відповіла координаторка. — Наш курс іще не брався за повноцінне вирощування — тільки за вивчення елементів схем.

— А я закінчила коледж мрієростів удома, — не без гордості зізналася Рен і тут же відчула тупий укол усередині. — Це завжди потрібна професія... — вона затнулася, бо здалося, мовби ці слова промовляє хтось інший.

— Діке, зайдіть до мене негайно, — голос директорки зненацька пролунав просто в них над головами.

— Що сталося? — стрепенулася та. — Я супроводжую підопічну.

— Кассіопея. Вона *пішла*.

— Деталі згодом, — Діке повернулася до Рен. — Третій поворот ліворуч, і сходами у внутрішній двір. Дійдеш самостійно.

Внутрішній двір виявився невеликим, а може, він таким видавався через натовп студентів. Величні стіни довкола нависали кам'яними балконами й захищали від спеки.

— Чому завжди так довго... — невдоволений голос Закса Нортон пролунав поруч: Рен знайшла поглядом його вогняні, розкошлані вітром патли.

— Тому що! — професорка Нут раптово виринула з-поміж студентів. — Вам, Нортоне, краще не висловлювати надмірних претензій, поки не належите до викладацького складу чи, не приведіть Стовпи милостиві, не обіймаєте посади директора Академії, — з цими словами викладачка попрямувала до підвищення в центрі двору.

Рен хмикнула, вдоволена тим, що рудого студента присадили. Хлопець зауважив це і раптом опинився так близько, що вона помітила кілька блідих веснянок на тонкому носі.

Закс нічого не сказав. Здоровий глузд підказував Рен, що він, цей рудий нахаба, анічогісінько їй не зробить, та щось несвідоме воляло: треба тікати, тікати й не озиратися. Мовби крізь червонясті очі

Нортон прозирав хтось інший — хтось, із ким їй не хотілося б зустрітися нізащо в світі.

Дівчина відвела погляд. Рятунок прийшов зненацька.

— Агов, Закі! — чорнявий студент протиснувся через натовп і енергійно смикнув Нортон за плече. — Може, перестанеш уже піклуватися про те, щоб тебе всі ненавиділи, і натомість допоможеш мені зібрати СВІТи? — він підморгнув Рен і впевнено турнув Закса вбік. — О боги, нарешті в нас новенька! — студент, позбувшись рудої загрози, глипнув на дівчину з інтересом.

Вона відповіла усмішкою, бо то був перший з тутешніх мешканців, який скидався на товариську особу. Темне волосся хвилями обрамляло смагляве лице, під широкими бровами яскріли зелені очі. Хлопець відгорнув за вухо кілька пасом, мовби знав, що вони привернули увагу Рен, і нахилився до неї близько-близько:

— Дозвольте мені забрати ваш СВІТ, чарівна панно?

— Навіщо? — Рен довірливо глянула на раптового рятівника.

— Такі-бо правила на практичних... — прошепотів він і простягнув руку. — Опісля ви непомірно впізнаєте його серед інших.

Дівчина слухняно зняла з шиї кулон із медовою намистиною і віддала його однокурсникові.

— Вельми вдячний, — той підморгнув їй. — Побачимося!

Він попрямував до інших студентів, збираючи їхні СВІТи. Рен простежила за чорнявцем: тепла аура оточувала його і розливалася на всі боки, наче промені гарячого літнього сонця.

— Студенти, розпочинаємо! — Голос професорки Нут потону в хвилі шуму.

Погляд Рен затуманився. Коли ж туман зник, попереду простягався незнайомий проспект, оточений обабіч скляними хмарочосами.

— Нагадай, чому ми повинні це робити? — Відчуваючи ниття в спині, дівчина відірвала погляд від асфальту й озирнулася на групи студентів довкола. Усі були всерйоз заглиблені в підмітання вулиці.

— Бо це практичне на концентрацію, — незворушно відказала Діке, котра повернулася якраз на середині пари.

— Як на мене, то це примусова праця, — зітхнула Рендалл, проте далі сумлінно водила віником.

Діке стрельнула докірливим поглядом у її бік.

— Не все, що тобі незрозуміле, — неправильне. В Академії краще звикнути до несподіванок. Як і в житті загалом.

— О, повір, несподіванки мене ніколи не оминають, — хмикнула Рен, адже після аварії провалля в пам'яті все ще траплялися, хоч вона щосили намагалася не звертати на них уваги.

Краєм ока дівчина шукала серед студентів нового знайомця, котрий збирав СВІТи перед практичним. Але хлопець із сонячною аурою наче крізь землю провалився.

— Діке, а ти не знаєш...

— Слухай, Савітрі, практичне на концентрацію зветься так не задля галочки. Тож, якщо ти не сама заткнешся, тебе заткне мій віник! — перервав їх в'ідливий шепіт Зігфріда.

Діке зиркнула на хлопця так, мовби хотіла вморозити його в асфальт.

— Вона щойно приєдналася до нас. Угамуйся.

Хлопця це не переконало. Він примружив темні очі й прошепотів:

— Нові студенти приходять, такі розгублені та депресивні, блукають у пошуках шляху назад, а потім що?.. Для неї ж краще, якщо одразу відчує *прекрасну* атмосферу цього місця, щоб потім не розкисати.

— І ти взяв на себе обов'язок знайомити її з нашою атмосферою? Чи у тебе знову проблеми, які намагаєшся приховати дитинними спалахами агресії? Не бреш мені.

Рен тільки хотіла втрутитися, бо Зігфрід і Діке говорили так, мовби її поруч нема, проте за спиною студента виросла ще одна тінь.

— Зігфріде, ти здіймаєш галас. Стули, будь ласка, пельку й не змушуй мене дивитись у твій бік до завершення практичного, — прошелестів химерний юнак.

Очі його блискотіли сріблом — або ж то був дивний ефект від скелець окулярів. Проте разом із білою шкірою та ясно-блакитним волоссям очі такої барви творили гармонію. Брову хлопця розтинало срібliste кільце сережки. Рен зачудовано провела студента поглядом — його важко було загубити в натовпі ще й через височенний зріст.

— Звичайно, на Діке він не волає, — пирхнув Зігфрід, але повернувся до роботи.

— А хто це, головний на курсі? — спитала Рен.

«Це Ніколас!» — усередині її голови озвався тонкий голос.

— Зви його Ньєрдом, — байдужно відказала координаторка, котра з моменту появи довготелесого студента прискіпливо вивчала носки своїх туфель.

«Ніколас! — голос, повний дзвоників, наполягав на своєму. — Мій брат!»

«А ти ще хто?» — подумки спитала Рен, звикла до звертань внутрішнього голосу рівно настільки, аби не вважати нового гостя своєї голови чимось незвичайним.

«Ого! То ти чуєш мене! — передзвін аж захлинався радістю. — Дозволь як слід відрекомендуватися: Брюнгільда Ньєрд, перша імені цього!»

«Брюн, згинь! — голос Діке різонував, заглушуючи незнайомку. — А ти, Савітрі, повертайся до роботи».

Рен хотіла спитати хоч щось про цю чудасію, та погляд Діке вмить обернувся кригою. Голос на ймення Брюн розтанув і більше не озивався.

— Шляхи вирішення проблеми? Нові ідеї? Я розумію, що ви щойно з практичного, але вмикаймо мізки, панове! — професор на ім'я Тот бадьоро крокував поміж рядами парт, посмикуюючи пальцями, наче диригент невидимого оркестру. — Невже ніхто не знає, як розв'язати цю просту, геть невибагливу проблему?

— Вона не така вже й проста, — буркнув студент із другого ряду. — Вирішувати конфлікти безкровно...

— Ось! В яблучко! — професор поправив окуляри і плеснув у долоні. — Ключове поняття «безкровно». Танцюймо від нього... Продовжить Нортон!

— Е-е-е... — Закс клацав пальцями, наче прагнув піймати думку, яка вислизала.

— Я думаю, варто спричинити трохи проблем. Стихійні лиха на обох конфліктних територіях, — Діке відкинула волосся за спину і швидко вийшла до дошки, де висіла мапа. — Отже, стихійні лиха... Вони послаблять обидві держави, особливо отут, — дівчина вказала на одну точку, — і отут, де кордон доходить до моря. Так у наших об'єктів не буде ресурсів для продовження конфлікту, допоки на першому місці стоятиме ліквідація наслідків.

— Ви жорстока, Діке! — професор заусміхався. — Жорстока, але й мислите масштабно. Але — ми не уникнемо жертв! Ще варіант?

— Пане професоре, допоки населення не постраждає від військових дій, первинні умови вашого завдання дотримані.

— Гаразд-гаразд, відповідь зараховую. Можете сідати. Ще ідеї?

— Всесвітній потоп, — мляво кинула дівчина з останньої парти, яка накручувала короткі чорні кучері на палець і всім своїм виглядом виражала суцільну нудьгу. — Проблеми зникнуть одним помахом, як і їхні джерела.

Студенти захихотіли, на обличчі викладача застиг страдницький вираз.

— О, Медес, ви ріжете мене без ритуального ножа! Хто ж так легковажить із потопами? Де ваше вроджене прагнення до миру й добробуту?

— Пане Тоте, — чорнявка посміхнулася, — ми обоє чудово знаємо, що вроджене прагнення в мене виключно до кривавих убивств.

— А це вже, — викладач поправив окуляри й уважно поглянув на Медею, — суто ваше рішення, панно Нададь. Ще ідеї?

— Треба зіграти на релігійній свідомості жителів потужнішої держави! — Нікта підстрибнула з місця. — Скажімо, з'ява великої богині, яка застерігає від війни, — і перемир'я в нас у кишені!

— Цікавий підхід, Ромі. Проте це примітивно. Загалом, панове, розробляємо ідеї до наступного заняття і штудіюємо історії цивілізацій, які вам радила моя колега пані Нут. Усім спасибі, всі вільні!

— Примітивно? — прошепотіла Нікта до Рен, котра сиділа поруч. — Та скільки разів цей метод використовували! І успішно!

Вона рвучко застібнула шкіряний рюкзак і першою вийшла з аудиторії.

— Савітрі, підійдіть, будьте такі ласкаві! — викладач поманив Рен пальцем.

Його темні очі ховались за скельцями окулярів і усміхалися по-змовницьки. Синій костюм, оторочений геометричною вишивкою, був трохи незвичним, проте личив викладачеві, як і довге волосся, зв'язане у хвіст. Учора Рен здивував би такий образ, та після важкої пекторалі на грудях Нут вона вирішила, що викладачі цілком мають право перев'язувати коси срібними шнурами з півмісяцями на китичках.

— Тож як вам перша лекція СС? — спитав Тот із зачасною надією в голосі.

— СС? — перепитала Рен, силкуючись згадати, що це означає.

— Складні ситуації! — поспіхом пояснив викладач. — Заступник директора вирішив, що така назва звучить не досить науково, тож її скоротили до аббревіатури.

— О, це вражає! — Дівчина постаралась компенсувати захопленням те, що забула назву курсу.

— Пречудово! — Професора, здавалось, задовольнила така відповідь. Він погладив підборіддя, обрамлене короткою клиновидною борідкою, і додав: — Але я геть не бачив вас, Савітрі!

— Я була присутня всю лекцію.

— А ваші ідеї? Відповіді? Де вони?

— Я сьогодні вперше й зовсім не підготувалась. Але це напрочуд цікаво: уявляти, що від нас щось залежить у глобальному масштабі.

Тот вказав на кулон з медовою намистиною:

— Від вас уже залежить цей СВІТ, Савітрі. І багато більше. Тож не дозволяйте нікому знецінювати це. Віра у власні сили — запорука яскравого життя, для котрого тутешні студенти народжені. До речі, а що ви очікували вивчати у нас?

— Щось пов'язане з соціальними роботами: допомагати людям і все таке. І творчий саморозвиток зацікавив. Я чула, що це основні напрями в Академії... — Раптовий пробіл у пам'яті змусив Рен замислитися над власними словами, але дівчина нізащо не зізналася б викладачеві, що не пригадує своїх справжніх планів і очікувань.

— Допомогати людям та докладати зусиль до саморозвитку — це гарні бажання, — на обличчі Тота розпливалася врочиста усмішка. — Знайте, Академія Аматерасу — місце, куди ніхто не потрапляє

випадково. Навіть якщо вам часом і здаватиметься, що це помилка... У житті повно таких моментів, тож не впадайте у відчай, — професор стишив голос. — Бо наш заклад має воістину неповторне призначення, яке я маю честь вам відкрити. Це — академія богів.

РОЗДІЛ 3

Діоніс вистрибує у вікно

«Дорогий щоденнику, тепер я студентка Академії Амаатерасу (як відомо загалу) або ж (як відомо небагатьом) навчального закладу для богів. Так. Тут повно так званих богів. Декотрі з них божественно вродливі, інші — божественно чваньковиті. Більшість поєднує в собі те і друге. Кажуть, це вроджене. Щонайменше двоє студентів до мене вже неприхильні. Єдиний хлопець, який не скидається на пафосного виродка (примітка: спитати в Діке, як його звать), не траплявся на очі вже два дні. Список рекомендованої літератури зростає з кожною парою, а ще в мене немає жодної можливості вшитися — звідси не відраховують, тож я влипла».

Рендалл закрила щоденник і заховала його в рюкзак. Вона звикла нотувати події останнього півріччя — плекала надію, що ці замітки колись стануть у пригоді. Проте зараз відчуття, що хтось нависає за спиною, не давало зосередитися.

Дівчина закинула голову, та побачила лише розписану стелю.

«Привіт...» — несміливо задзвенів голос, який минулого разу назвався Брюнгільдою Ньєрд.

Рен зітхнула. Розмовляти з примарою напередодні суворо заборонила Діке, утім Брюн, вочевидь, не зважала на такі дурниці, як заборони.

«Твоя аура депресивна, приречена та геть розгублена! Що сталося?»

«Вдячна за інформацію, — пробурмотіла Рен подумки, розчепірюючи пальці, щоб охопити масштаб проблеми. — Це все просто велика, вселенська помилка. Коли я вступала до Академії... — Пробіл не давав зазирнути в це “коли”, тому дівчина безсило видихнула: — Ну, мене

ніхто не попереджав. Робота з мріями — це одне, але *боги*? Звучить, мов недоладний розіграш. Або ж я досі в лікарні та бачу сни, з яких ніколи не вирвуся».

«Не думаю, що ти сниш, — поважно заявила примара. — Хоча, правду кажучи, в моєму стані важко бути в чомусь *твердо* переконаною. Але щоби потрапити до Академії, треба мати дещо в глибинах своєї душі. У тебе це є — я бачу у відсвіті твоїх прегарних корицевих оченят, Рендалл. А в цих стінах немає випадкових гостей. Повіриш?»

«Брюн, знаєш, важко вірити безтілесному голосові. Та й узагалі, з тобою забороняють спілкуватися», — відверто відказала Рен, подратована своїм незнанням.

«О, але я не безтілесний голос!» — ображено заявив безтілесний голос.

Повітря зненацька сколихнулося, як водна гладінь. Пил, що втрапив у сонячне проміння, зайнявся. Рен замружилась, а коли розплющила очі, на неї вже позирала дівчина, яку наче вирізали незримі ножиці просто з повітря. Її ноги не торкалися підлоги, форма Академії нагадувала розмиту акварель, але очі кольору срібла, які Рен уже достеменно бачила раніше, зиркали впевнено й палюче.

— Колись я теж навчалася тут, — повідомила Брюн, суплячи тонкі брови, і її голос уперше зазвучав наживо, а не в голові Рен. — А давніше була істинним воїном, та втратила свій пояс і перстень, тож...

Прохолодний порив вітру обірвав фразу примари на півслові — і вона здиміла. А голос Аматерасу повідомив, що Рендалл Савітрі мусить негайно завітати до її кабінету.

— Я рада, що ви вже дізналися про істинне призначення моєї Академії, — схвально кивнула директорка. — Форма вам личить, Савітрі. Я не помилилася.

«Наче ви приймаєте нових студентів з огляду на те, чи личитиме їм форма», — похмуро подумала дівчина, переборюючи відчуття, що

сила в погляді Аматерасу зараз шпурне її через усю кімнату та пришпилить до стіни.

— Не думаю, що з мрієрости може вийти будь-яка богиня, — прошепотіла вона, не певна того, чи взагалі з когось, окрім справжньої богині, може вийти будь-яка богиня. Не певна, що взагалі причетна до цього поняття, хоча студенти й викладачі довкола такі спокійні, мовби все так і має бути.

— Вас затвердила комісія на чолі зі мною, — директорка постукала нігтем по течці з надписом «Особова справа Р. Савітрі (?)». — Тому припиніть шукати підступи Всесвіту та Колеса Долі, бо ще накличете її візит, а це останнє, що нам тут потрібно. Докладіть достатньо зусиль до навчання, і все у вас, Савітрі, складеться якнайкраще. Повірте, у мене в таких питаннях кількасотлітній досвід.

— А як щодо Брюн Ньєрд? Для неї теж усе склалося якнайкраще?

— Мене дивує, як вам вдається перейматися найменш значущими питаннями, — Аматерасу знову вигнула губи. Було щось у цій посмішці таке... Рен вирішила, що ненавидить її всією душею.

— Гаразд. Тоді перейдемо до значущих питань. — Вона посовалася на стільці й озвучила свій найбільший страх: — Кажуть, що Академію не можна покинути.

— Так, з огляду на безпеку, ви з нами надовго. Якщо спробуєте повернутися додому, то божественні сили, закорінені у вашій душі, далі зростатимуть, виходитимуть з-під контролю і зводитимуть вас із розуму. *Голоси* прийдуть і витіснятимуть думки, що їх ви вважали своїми. Спалахи сил сліпитимуть вас, спопеляючи всіх довкола. А коли ви опинитеся на руїнах свого життя, то більше не захочете його. І — результат завжди однаковий.

Називати результат потреби не було. Рен здавалося, що директорка смакує моторошну розповідь, яку виголошує явно не вперше.

— До того ж після вступу до Академії ви зникли зі свого попереднього життя, — вела далі Аматерасу. — Іншими словами, вам немає куди повертатися. Ще іншими словами: ні родичі, ані друзі ніколи про вас не згадають.

Рен опанувало відчуття нескінченного падіння, і вона вхопилася за бильця крісла, аби відчутти бодай щось реальне тут.

— Ви зараз, певна річ, вважаєте, що ми безмірно жорстокі. Але насправді молоді боги рідко ладнають зі своїм оточенням. Їхні сили, навіть не пробуджені, відштовхують простих людей.

— Я нікого не відштовхувала, — відповіла Рен, хапаючись за уривчасті спогади про навчання в коледжі, про друзів із розмитими обличчями, про відзнаку, котра тут нічого не значила і лише відтягувала мочку вуха вагою схованої всередині крейди.

— Тоді ваш дар гарно прихований. Або ви геній дипломатії.

— Хай заборонено покидати це місце — я можу покінчити з собою, щоб не грати у ваші ігри, — Рендалл схопилася за останню ниточку, хоч якою дикою та видавалася.

Довгі дві секунди Аматерасу дивилась на неї без усмішки.

— Ні, Савітрі, ви *не* геній дипломатії. І ви не покінчите з собою. Та годі сентиментів, перейдемо до справ, — директорка дістала з синьої теки папірець і подала його Рен. — Це список вашої групи. Прошу ознайомитися та ознайомити з ним інших. Діке, Ромі, Зігфрід, Нортон, Діоніс, Ньєрд... *Ніколас Ньєрд*, не Брюн. Він буде вашим керівником.

— Зігфрід і Нортон? — Рен, котра повільно осмислювала руйнацію свого життя, зрозуміла, що може стати ще гірше: директорка вирішила долучити її до групи з цими двома. — А можна мені...

— Ні, не можна. Савітрі, звикайте до нового статусу й поведіться відповідно. Що з вами буде, якщо так болісно реагуватимете на кожну дрібницю?

— Я теж хочу дізнатися, що зі мною буде. Це взагалі... Пані директорко, цього просто не могло статися. Зі *мною* такого статися не могло.

— Вважаєте себе особливою?

— Таж ні! Навпаки: я *звичайна*. У мене немає цих *божественних* амбіцій. Я лише вмю вирощувати мрії.

— Прекрасно. Вирощуйте.

— Але всі ці... всі ці боги ваші — вони інакші. Неадекватні. Вони втілення неприязні, пиhi, злості! — Рен розуміла, що перебільшує, та Аматерасу однаково дивилася на неї з півусміхом.

— Рада, що ви змогли так глибоко проаналізувати всіх студентів за такий короткий час. Утім, це правда. Вони неприязні. Вони гнівливі або чваньковиті. Самовпевнені, самозанурені, ексцентричні. Вони —

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ